

Korset och Kronan

Nr 70/2021

Jesus säger: Håll fast vid
det du har så att ingen
kommer och tar din krona
(Upp. 3:11)

CA 9: Om dopet (del 4, barndopet)

Fortsättning av baptisternas argument mot barndopet. Här kommer först ett exempel från den svenska kyrkohistorien.

Den svenske prästen *Anders Wiberg (1816-1887)* väckte stort uppseende genom att han lämnade sitt lutherska prästämbete och blev omdöpt. Först något om hans liv.

I Stockholm lärde han känna den engelske metodistpredikanten *George Scott*. Tillsammans med *C. O. Rosenius* blev han Scotts medarbetare. År 1842 blev Scott utvisad och då fortsatte Wiberg sina präststudier och blev efter ordinationen präst i Hudiksvall. Efter olika prästtjänster sökte han tjänstledigt då hans samvete förbjöd honom att dela ut nattvarden till uppenbart ogudaktiga människor. Han tjänstgjorde istället en tid bland de norrländska s.k. lutherseparatisterna, vilka verkligen höll fast vid den rätta bibliska

Kyrkblad för S:t Martins och S:t Petri församlingar, Evangelisk-Lutherska Kyrkan i Sverige. Red. Sten Rydh.
Nr 70, 6 augusti 2021.

Ordet om korset är en
dårskap för dem som går
förlorade, men för oss som
blir frälsta är det en Guds
kraft (1 Kor. 1:18)

Den gode herden
leder sina får (Joh. 10)

läran om kyrka och ämbete. De hade lämnat Svenska kyrkan på grund av att man där kring 1810 infört nya liberala böcker och tillät falska lärare och olika åsikter i en och samma kyrka.

Det hade varit väl om den teologiskt kunnige och skicklige Wiberg hade stannat bland lutherseparatisterna. Wiberg var också fast övertygad om att barndopet var bibliskt, men genom kontakter med baptister började han vackla. I Hamburg träffade han baptistpastorerna *Oncken* och *Köbner*. Wiberg diskuterade med dem och försvarade ivrigt barndopet. Men han tyckte sig i den baptistiska församlingen för första gången ha mött en församling som på allvar levde efter Nya Testamentets förebild. Sedan Wiberg läst några av deras skrifter kom han så småningom fram till en baptistisk övertygelse om dopet.

Wiberg hade tidigare tänkt skriva en bok till försvar för barndopet, men det blev tvärtom. År 1852 skrev han en bok som blev klassisk i svensk väckelsehistoria. Den hette: *Vilken bör döpas och varuti består dopet?*

På en resa till Amerika samma år besökte Wiberg baptistpionjären *F. O.*

Nilsson och blev omdöpt av denne vid ett uppehåll i Köpenhamn. Wiberg verkade efter sin resa som baptistledare och flitig skribent fram till sin död 1857. Då hade Svenska baptistsamfundet 473 församlingar och knappt 32000 medlemmar (*Källa: Barnabasbloggen av Pastor Jonas Melin, Svenska Alliansmissionen*).

Nu låter jag Wiberg presentera nästa argument mot barndopet.

7. Det står ingenstans i Bibeln att barn döptes.

Wiberg menar att eftersom Bibeln inte uttryckligen nämner att barn döptes har inte heller några små barn blivit döpta i Nya Testamentet och inte heller i fornkyrkan. Endast äldre barn som på ett mera ”vuxet” sätt först har kunnat bekänna sin tro har döpts. Wiberg menar att bevisbördan ligger på dem som hävdar att barndopet är bibliskt. De måste bevisa att barn verkligen döptes. När det i Skriften står att hela familjer döptes *måste* enligt Wiberg de små barnen ha varit undantagna.

Detta är ett mycket vanligt argument bland baptisterna. Men deras argument grundar sig i verkligheten på deras felaktiga tanke att små barn inte kan tro och att de av naturen inte har någon arvsynd. Vi har i det föregående redan visat att Bibeln visst lär att små barn kan tro och att de har del av Adams synd, som är en arvsynd och arvskuld som fördömer var och en som inte tror på Kristus. Dopet är därför deras enda nådemedel.

Wiberg antar nu som en hypotes att spädbarn ändå döptes tillsammans med sina föräldrar. Han skriver:

Antag vidare, att de troende föräldrarnas barn var spädbarn. Blev väl dessa spädbarn Kristi lärjungar därigenom att de döptes tillsammans med de troende föräldrarna? Absolut inte. Att göra människor till Kristi lärjungar är bestämt något annat än att doppa ner nyfödda barn i vatten eller att bejuta deras huvud med lite vatten under

upprepande av några ’instiftelseord’. Även om man på sådant sätt kunde döpa alla nyfödda barn i hela världen, så hade man därmed ännu inte gjort en enda lärjunge åt Herren Jesus (A. Wiberg: Svar på lektor Waldenströms skrift ’Barndopets historia’, 1880, s. 14, texten moderniserad av mig).

Det är avslöjande att det för baptisterna inte spelar någon egentlig roll om spädbarn döps eller inte. Deras dop kan enligt deras lära *omöjligt* vara ett kristet, bibliskt dop.

I Bibeln står det på många ställen att vuxna som kom till tro döptes tillsammans med hela sitt hus. Detta måste ha inneburit att både familjemedlemmar och tjänstefolk blivit övertygade om evangeliets sanning och tillsammans övergått från hedendom till kristendom. Deras barn har då också blivit döpta enligt Guds löfte. Det står inte uttryckligen men följer av att Guds löfte i dopbefallningen gäller alla folk, barnen inräknade. Det är baptisterna som har bevisbördan att visa att barnen *inte* döptes.

I Apostlagärningarna, kapitel 2, ser vi hur en stor mängd människor kom till tro och blev döpta. Det står om dem som lyssnade på Petrus predikan:

När de hörde detta högg det till i hjärtat på dem, och de frågade Petrus och de andra apostlarna: "Bröder, vad ska vi göra?" Petrus svarade dem: "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlättna. Då får ni den helige Ande som gåva. Löftet gäller er och era barn och alla dem som är långt borta, alla som Herren vår Gud kallar."

Med många andra ord vittnade han och vädjade till dem: "Låt er frälsas från det här bortvända släktet!" De som tog emot hans ord döptes, och antalet lärjungar ökade den dagen med omkring tre tusen (Apg. 2:37-41).

Inte alla tog emot ordet. Detta visas av orden ”de som tog emot hans ord döptes”. De som inte tog emot ordet döptes inte. Men det står uttryckligen: *Löftet gäller er och era barn*. Detta är löftet om syndernas förlåtelse genom *omvändelse* och *dop* (v. 38). Till dem som döptes gavs *den helige Ande* som gåva. Vi möter här den bibliska, evangeliska läran

om nådemedlen. Både genom ordet och dopet skänks syndernas förlåtelse. Strax efter dessa verser står det: *De höll troget fast vid apostlarnas undervisning och vid gemenskapen, brödsbrytelsen och bönerna. (v. 42).* Varför skulle barnen vara uteslutna från den kristna församlingen? Eller är det som baptisterna hävdar att barnen ändå på något sätt är frälsta utan dop eftersom de är syndfria?

Löftet som Petrus hänvisar till är bl.a. Joels profetia som gick i uppfyllelse på pingstdagen. Där nämns också uttryckligen barnen, vilket är det ord som Petrus särskilt syftar på. Joel skriver:

Och det ska ske därefter att jag utgjuter min Ande över allt kött. Era söner och era döttrar ska profetera, era gamla ska ha drömmar och era unga ska se syner. Ja, över tjänare och tjänarinnor ska jag i de dagarna utgjuta min Ande (Joel 2:28f).

Det är i denna profetia inte fråga om att alla kristna skall framträda som präster och förkunnare. Det är apostlarnas och deras kallade efterträdare i ämbetet som skall predika, som Paulus själv skriver: *"Alla är väl inte apostlar? Alla är väl inte profeter? Alla är väl inte lärare?" (1 Kor. 12:29).* Nej meningen är att alla kristna får den helige Ande i sina hjärtan genom dopet och tron. Både unga och gamla, män och kvinnor, tjänare och tjänarinnor får Andens gåva oavsett ålder och kön och social ställning. De vittnar om sin tro. Det är vad också Petrus så klart bekänner:

Och låt er själva som levande stenar byggas upp till ett andligt hus, ett heligt prästerskap som ska bära fram andliga offer som Gud tar emot med glädje genom Jesus Kristus. ... Men ni är ett utvalt släkte, ett kungligt prästerskap, ett heligt folk, ett Guds eget folk för att förkunna hans härliga gärningar, han som har kallat er från mörkret till sitt underbara ljus (1 Petr. 1:5, 9).

Det står klart att barnen har Guds löfte både i dopbefallningen och i Joels profetia, som Petrus hänvisar till vid dopet. Skulle väl dessa troende föräldrar ha föraktat dopet och vägrat att ge det till sina barn? Petrus undervisade ju inte mot sig själv, och

inte mot Jesu egna ord om att låta barnen komma till honom. Petrus lärde liksom Paulus att dopet frälsar och att det är ett bad till ny födelse och förnyelse i den helige Ande (Tit. 3).

Vi behöver inte gå igenom alla ställen som handlar om att hela hus blev frälsta och döpta. Här räcker det att nämna fångvaktaren i Filippi. Det står:

Vid midnatt var Paulus och Silas i bön och lovsång till Gud medan fångarna lyssnade på dem. Plötsligt kom ett kraftigt jordskalv så att fängelset skakades i sina grundvalar. I samma ögonblick öppnades alla dörrarna, och allas bojor lossnade och föll av.

Fångvaktaren vaknade, och när han fick se att fängelsedörrarna stod öppna drog han sitt svärd och skulle just ta sitt liv, eftersom han trodde att fångarna hade flytt. Men Paulus ropade högt: "Gör dig inte illa! Vi är här allesammans." Då bad han om ljus och rusade in och föll skräckslagen ner inför Paulus och Silas. Sedan förde han ut dem och frågade: "Herrar, vad ska jag göra för att bli frälst?" De svarade: "Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj." Och de förkunnade Herrens ord för honom och för alla i hans familj.

Redan vid samma timme på natten tog fångvaktaren med dem och tvättade deras sår, och han döptes genast tillsammans med hela sin familj. Sedan förde han dem upp till sin bostad och dukade ett bord, jublande glad över att han med hela sin familj hade kommit till tro på Gud (Apg 16:25-34).

Det står alltså uttryckligen: *Tro på Herren Jesus så blir du frälst, du och din familj (v. 31); han döptes genast tillsammans med hela sin familj (v. 33): ... jublande glad över att han med hela sin familj hade kommit till tro på Gud (v. 34).*

Detta är ingen romersk-katolsk lära om att dopet automatiskt frälsar även utan tro. Bibeln lär att dopet måste tas emot i tro för att vi skall få del av frälsningen. Men tron är en Guds gåva som ingen människa själv kan åstadkomma genom sin egen avgörelse. Det är i detta stycke som baptisternas villolära främst visar sig. De tror liksom Pelagius i fornkyrkan att människans vilja avgör om vi blir frälsta. *Forts. i nästa nr*